

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 174/11

בפני :
כבוד הנשיאה ד' ביניש
כבוד השופט א' גרוניס
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער : Red Rock Holding Ltd

נ ג ד

המשיבים :
1. אילן שביט-שטריקס, עו"ד – בתפקידו כמפרק
Red Rock Commodities Ltd
2. כונס הנכסים הרשמי
3. Standard Chartered Bank Ltd
4. ABN-Amro
5. Banque National de Paris -New York
6. בנק איגוד לישראל מע"מ
7. ש. פרידמן בע"מ
8. סטיפנד בע"מ

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
בב"א 11813/06 מיום 11.11.2010 שניתנה ע"י כב' השופטת
דניה קרת-מאיר

תאריך הישיבה : כ"ה בסיון התשנ"א (29.6.11)

בשם המערערת : עו"ד חמי בן נון ; עו"ד יורם פלוצקי
עו"ד ליעד ורצהייזר ; עו"ד אילן סופר

בשם המשיב 1 :	עו"ד שגיא פרדו
בשם המשיבה 2 :	עו"ד טובה פריש
בשם המשיבה 3 :	עו"ד חן לבנת
בשם המשיב 4 :	עו"ד יניב דיין
בשם המשיב 5 :	עו"ד פרופ' יוסף גרוס
בשם המשיבים 6 :	עו"ד ניר קהת ; עו"ד הדר גונן-גרץ
בשם המשיב 7 :	עו"ד נירה קורי

פסק-דין

השופט א' גרוניס:

1. בפנינו ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בתל-אביב (כבוד השופט ד' קרת-מאיר). התוצאה של פסק הדין היא הכרה כי המשיבות 3-8 הן נושות של החברה Red Rock Holding Ltd (בפירוק) (להלן – החברה).
2. בשנת 1993 הוגשה בקשת פירוק נגד החברה ובעקבות זאת נתמנה מפרק זמני. בשנת 1996 ניתן צו פירוק לגבי החברה. החברה היא חברת חוץ, שנרשמה במדינת דלאוור בארה"ב. המערערת גם היא חברת חוץ, שהייתה בעלת המניות היחידה של החברה. מנחם פרי-הר היה מנהלן של שתי החברות, המערערת והחברה. בשנות ה-90 של המאה הקודמת הורשע פרי-הר בעבירות מרמה על ידי בית משפט פדראלי בארה"ב וריצה עונש מאסר של 14 שנים. החברה עסקה, בין היתר, במימון של משלוחי פלדה שיובאו ארצה על ידי חברות מקבוצה הידועה כקבוצת רם תעשיות (להלן – קבוצת רם). צווי פירוק ניתנו אף לגבי החברות בקבוצת רם. החברה עצמה השיגה מימון בנקאי, בין השאר מן המשיבים 3-5 ואותו מימון ניתן לחברות בקבוצת רם.
3. המשיבים 3-8 הינם גופים שהגישו תביעות חוב בגדר הליך הפירוק של החברה. המשיבים 3-5 טענו כי נשייתם הינה, לפחות בחלקה, נשייה מובטחת. משיבים 3-5 הגישו תביעות חוב אף בגדר הליכי הפירוק לגבי החברות בקבוצת רם. תביעות החוב של המשיבים 3-5 בגדר פירוקה של החברה זהות לתביעות שהם הגישו לעניין החברות בקבוצת רם. בצד כל תביעות החוב האמורות, אף המפרק של החברה הגיש תביעת חוב במסגרת הליכי הפירוק של החברות בקבוצת רם בטענה כי החברה הינה נושה של אותן חברות. גם תביעת חוב זו זהה מבחינה עניינית לתביעות החוב הנזכרות של המשיבים 3-5. בדיון שנערך בפנינו אישר אחד מבאי כוחה של המערערת כי חברות רם ערבו לטובת המשיבים 3-5 לחובות של החברה כלפיהם.
4. בשנת 1999 אישרו המנהלים המיוחדים של החברות בקבוצת רם תעשיות את תביעות החוב של החברה ושל המשיבים 3-5. בהחלטתם של המנהלים המיוחדים נאמר, כי מאושר "לכל מרשותיכם במאוחד מתוך תביעות החוב סכום של 38,120,910 ש"ח". יודגש, כי מדובר על סכום אחד לגבי תביעות החוב של החברה והמשיבים 3-5. המנהלים המיוחדים אף ביקשו כי הזכאים לדיבידנד ינסו להגיע להסכמה כיצד יחולק הדיבידנד ביניהם. בשלב מסוים, בתחילת שנות האלפיים, הושג הסדר בין המפרק של

החברה לבין המשיבים 3-5 לפיו תימחקנה תביעות החוב שהם הגישו לגבי החברות בקבוצת רם וכי הדיבידנד המגיע מן החברות בקבוצת רם יועבר לקופת הפירוק של החברה. הדיבידנד אכן הועבר ומדובר בסכום העולה על 20 מיליון ש"ח. בשנת 2006 אישר בית המשפט המחוזי לחלק דיבידנד לנושים של החברה כנגד המצאת כתבי שיפוי. יצוין, כי המערערת ופרי-הר החלו לנקוט צעדים לגבי הליך הפירוק של החברה, תוך העלאת טענות מטענות שונות, רק כאשר הסתבר כי יגיע כסף לקופת הפירוק. המערערת ופרי-הר פעלו בדרכים שונות וענייני הפירוק הגיעו אף לבית משפט זה (ראו למשל, רע"א 9330/05). אין צורך לפרט את ההליכים המרובים שנוהלו במהלך השנים על ידי המערערת ופרי-הר. נסתפק בציון העובדה הרלוונטית לענייננו, כי המערערת הגישה ערעורים על החלטותיו של המפרק לאחר את תביעות החוב של המשיבים 3-8. ביום 26.10.08 הושגה הסכמה כי תחילה יישמע ערעור אחד, הוא הערעור נגד אישור תביעת החוב של המשיבה 3. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על אישור תביעת החוב של המשיבה 3. מכאן הערעור דנא.

5. בפסק דינו המפורט של בית המשפט המחוזי הוא דן בסוגיות רבות ושונות. אין צורך להידרש לפרטי ההכרעה. נציין עם זאת, כי טענה מרכזית של המשיבים בבית המשפט המחוזי וכן בפנינו הייתה כי למערערת אין כלל מעמד לערער על החלטותיו של המפרק בעניין תביעות החוב. בית המשפט המחוזי הגיע למסקנה שלמערערת יש מעמד מסוים. מאחר שסבורים אנו כי לגופם של דברים אין ממש בערעור, אין טעם להשחית מילים על מעמדה של המערערת. הקביעה העיקרית של בית המשפט המחוזי התייחסה להסדר שנעשה בין המפרק לבין המשיבים 3-5 בדבר מחיקת תביעות החוב שהוגשו על ידם במסגרת הליכי הפירוק של החברות בקבוצת רם באופן שאיפשר למנהלים המיוחדים של אותן חברות לאחר את תביעת החוב של החברה ולהעביר לקופת הפירוק דיבידנד בסכום של כ-20 מיליון ש"ח. בית המשפט מצא כי מדובר בהסדר סביר.

6. סבורים אנו כי אין ממש בערעור. יש לזכור כי המערערת הייתה בעלת המניות היחידה של החברה. במינוח הקיים בפקודת החברות [נוסח חדש], תשמ"ג-1983, מדובר על "משתתפת" (סעיף 1 לפקודה). משתתף זכאי לקבל כספים מקופתה של חברה בפירוק רק לאחר כיסוי הוצאות הפירוק ולאחר שכל הנושים לסוגיהם קיבלו את מלוא החובות המגיעים להם. כזכור, קיימת זהות בין תביעות החוב של המשיבים 3-5 בהליך הפירוק של החברה ובהליך הפירוק של החברות בקבוצת רם. תביעת החוב של החברה עצמה לגבי החברות בקבוצת רם זהה לתביעות החוב הנזכרות. רק בעקבות הסכמתן של המשיבות 3-5 למחיקת תביעות החוב שלהן בגדר הליכי הפירוק של

החברות בקבוצת רם קמה האפשרות לחברה לקבל דיבידנד בפירוק של החברות בקבוצת רם. על כן, אם המשיבות 3-5 אינן נושות של החברה, ממילא אף החברה אינה נושה של קבוצת רם. כלומר, אילו נתקבלה הטענה של המערערת, פשיטא שלא היה מתקבל סכום כלשהו מקבוצת רם כדיבידנד וקופת הפירוק הייתה נותרת ריקה. מיותר לומר, שלמערערת לא תהא כל תועלת שהיא אם לא יימצא סכום כלשהו בקופת הפירוק. נוסף, כי הכספים הנמצאים כיום בקופת הפירוק אינם מכסים את החובות לנושים המובטחים כך שהנושים הבלתי מובטחים, שאף הם כמוכן קודמים למשתתפת, יצאו בלא כלום. משמע, גם אם נניח שלמערערת יש מעמד כלשהו לתקוף את החלטותיו של המפרק לעניין תביעות החוב והסכמות שונות אליהן הוא הגיע, אין כל סיבה לקבל את טענותיה כאשר ממילא היא לא תפיק כל תועלת מקבלתן והתוצאה עלולה להיות ריקון של קופת הפירוק. נזכיר שוב כי במשך שנים לא מעטות לא נקטו המערערת ופרי-הר צעדים כלשהם, אף שהליכי הפירוק התנהלו כסדרם. לאור כל אלה דינו של הערעור להידחות.

7. הערעור נדחה. המערערת תישא בשכר טרחת עורך דין לזכות כל אחד משמונת המשיבים בסכום של 20,000 ש"ח.

ניתן היום, כ"ה בתמוז התשע"א (27.7.2011).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

נ ש י א ה